

amb el PDL semblen resoltes. Sena opina que aquests conflictes han estat més una interpretació de la premsa que una realitat. «El PDL demanava el 50% de participació en la gestora, i finalment s'ha arribat a una altra proporció».

El sector provinent del PDL té, d'altra banda, el seu representant més significatiu a València en **José Antonio Noguera de Roig**, ex-senador per UCD i ex-president de la Fira Internacional de Mostres. Noguera és membre de la gestora estatal dels reformistes. València serà, sens dubte, una circumscripció difícil electoralment per al PRD.

A Castelló, en canvi, **Enrique Monsonís**, aporta a l'operació tot el bagatge organitzatiu del PDL, és a dir, 9 alcaldes, prop d'un 5% dels vots en les passades eleccions i una seixantena de regidors de les comarques del nord. També hi aporta —d'ací vénen els problemes— un impresentable passat immediat com a president pre-autonòmic del Consell del País Valencià, amb una gestió que no va agradar ni als seus ni als altres. Monsonís visqué 25 anys a la República Federal Alemanya, on s'afilià, l'any 1954, al Partit Liberal. De tornada a Castelló, entrà en UCD i, després de la «debacle», al PDL. Reivindicador impenitent del seu liberalisme, ha arribat a afirmar: «Jo no podia, i si algú ho sap que m'ho diga, fer una política liberal amb uns dirigents d'UCD com Abril, Broseta, Attard o Manglano». El ben cert és que es va trobar enmig del fangar de la polèmica anticatalanista i la seua actitud no es va caracteritzar precisament per la liberalitat, sinó més aviat per un confusionisme oportunista.

Els perills de l'operació

Jaume Lorés

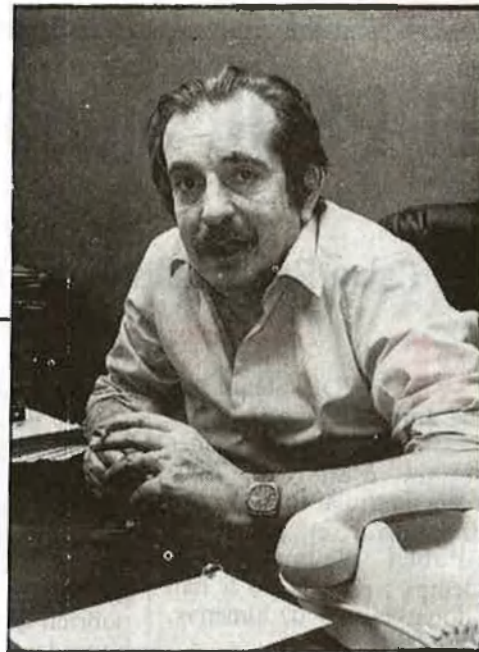
Des del Principat es contempla l'Operació Reformista, més concretament l'Operació Roca, amb cert escepticisme. Més encara: en el darrer discurs del president de la Generalitat de Catalunya, tot i assumir aquesta operació, parlà del greus perills que comporta.

D'una banda, sembla lògic que el nacionalisme català de Convergència deixi de recloure's per intervenir d'una forma transparent en la política espanyola. De altra, considera que s'havia oblidat massa la idea, vella en el catalanisme, de catalanitzar Espanya. Però, malgrat reconèixer que a l'Estat espanyol hi ha un espai de centre per omplir, es dubta de la viabilitat d'aquesta operació per dos motius.

El grau de confusió ideològica que hi ha avui a la política espanyola, com en la d'arreu d'Europa, on els termes liberalisme, socialdemocràcia, reforma, capitalisme i socialisme bullen contínuament i perden sovint el sentit. L'Operació Roca no es pot limitar a ser una oferta electoral de centrisme, sense omplir aquest terme de contingut ideològic. Però, com es va veure en el cas d'UCD, les famílies ideològiques que històricament componen el centrisme espanyol són diverses i, fet i fet, antagòniques.

Fer una síntesi d'aquesta pluralitat de pensament, per tal d'edificar una doctrina política que agafi els mínims comuns acceptables per a tots i que contesti l'actual situació, nova en molts conceptes, de la societat espanyola, és molt difícil. S'ha de tenir en compte que, de moment, l'estratègia és solament política i manca de profundiment doctrinal, i això no es pot improvisar.

El segon perill que es veu és la possibilitat que, per manca de doctrina, l'operació es transformi en un garbuix de personalitats, on el protagonisme personal pesi més que la disciplina política, sense la base i el fonament d'un cos ideològic respectable. Al Principat tothom té la sospita que aquest marasme de personalitats i personalismes pugui dur a les picabarelles internes que varen destruir UCD.

Hi ha un element, però, que complica més l'assumpte i que rau en el fet que el PSOE s'ha instal·lat en l'espai del centre espanyol. Els constants pactes parlamentaris entre la Minoria Catalana i els socialistes mostren com aquesta, llevat del problema català, té una política solament de reforma lliberal i moderada de la mateixa moderació socialista. Mentre AP defineix cada dia més exactament els interessos conservadors que, exacerbats per la política del PSOE, consoliden el seu espai. Serà difícil trobar un espai clar que arranqui al PSOE els vots provinents del centrisme.

Per acabar-ho de complicar, tota l'operació, de moment, recolza en la figura de Roca i Junyent, sense que altres personalitats li facin ombra. Però una figura com la de Roca és molt marcada pel caràcter nacionalista, tan moderat com es vulgui, que pot esverar el centrisme hispànic i determinats poders fàctics. Hi falta una doctrina renovadora sobre l'Espanya de les autonomies, capaç de capgirar l'espanyolisme arrelat en el centrisme peninsular.

En comprén que Convergència corri aquest risc. No pot viure més entre l'espada del PSOE i la paret d'Alianza. Ha de buscar un camí propi de projecció a la política espanyola i més ampli que el de la Minoria Catalana, que ha de fer massa equilibris per no organitzar una confusió amb els altres dos partits majoritaris. Però els riscos de l'operació poden fer creure, tal com es planteja, que el seu fracàs seria un fracàs de Catalunya.